

[Formanden]

Medlemmer af Folketinget Tom Behnke (FP), Kørpe Christensen (FP), Annette Just (FP), Pia Kjærsgaard (FP) og Poul Nødgaard (FP) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om ensartede strafferammer for narkotikakriminalitet i EF.
(Beslutningsforslag nr. B 22).

Medlemmer af Folketinget Gade (SF), Pernille Frahm (SF), Jes Lunde (SF), Riishøj (SF), Ebba Strange (SF) og Villy Søvnal (SF) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om vandbesparelser.
(Beslutningsforslag nr. B 23).

Justitsministeren (Engell) har meddelt mig, at han ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig

Redegørelse om udlændingepolitikken.

(Redegørelse nr. R 3).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Redegørelsen vil komme til forhandling onsdag den 27. november 1991.

Medlemmer af Folketinget Ole Donner (FP), Kim Behnke (FP), Kirsten Jacobsen (FP) og Pia Kjærsgaard (FP) har meddelt mig, at de ønsker til skatteministeren at stille følgende:

Forespørgsel.

»Hvorledes vil ministeren sikre, at der fremover sættes vandtætte skodder mellem aktieselskaber og andelsselskaber, således at andelsselskaberne ikke længere har mulighed for bl.a. at opkøbe andre selskaber for delvis ubeskattede midler i pengetanke?«

(Forespørgsel nr. F 8).

Skriftlig fremsættelse af forslag:**Erling Olsen (S):**

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig hermed at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og lov om Lønmodtagernes Dyrtsidfond.

(Lovforslag nr. L 107).

Jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Tom Behnke (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om kontrakt-afvænnning af narkomaner.

(Beslutningsforslag nr. B 20).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Tom Behnke (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om finansiering af behandling af narkomaner.

(Beslutningsforslag nr. B 21).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Tom Behnke (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om ensartede strafferammer for narkotikakriminalitet i EF.

(Beslutningsforslag nr. B 22).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Gade (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne skal jeg hermed tillade mig at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om vandbesparelser.

(Beslutningsforslag nr. B 23).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Skriftlig redegørelse:

Redegørelse af 12/11 91 om udlændingepolitikken.

(Redegørelse nr. R 3).

2. Udlændingeloven af 1983

Justitsministeren (Engell):

1. Indledning

Siden udlændingelovens vedtagelse i 1983 er der sket betydelige forandringer i verden. Spørgsmålet er, om udlændingeloven og hele den nugældende danske politik på udlændingeområdet passer på verden, som den ser ud i dag, og om Danmark med denne lov står rustet til at klare de udfordringer, som 1990'erne vil stille os over for. Efter regeringens opfattelse er det nu nødvendigt at revurdere, om vi hjælper på den rigtige måde med de betydelige midler, som årligt bruges på flygtningeområdet, eller om der bør ske en ændret prioritering og fordeling, således at de midler, der stilles til rådighed, kommer flere mennesker til gode. Disse hovedspørgsmål er taget op til drøftelse i det oplæg til »En ny udlændingepolitik«, som er medtaget som bilag til denne redegørelse. (Ikke optrykt her).

På det seneste har vi også set en uheldig udvikling i flere europæiske lande med tendenser til fremmedhad og racisme. Det har ganske vist kun været blandt en lille del af befolkningen i de pågældende lande, men alligevel har fremmedhadet vist sig på en så markant måde, at der er grund til at tage det alvorligt og være på vagt. Vi ønsker ikke at være vidne til den samme udvikling i Danmark, og der er da næppe heller grund til at tro, at vi er på vej til sådanne tilstande. Dette hindrer dog ikke, at vi bør være rede til at tage diskussionen op og bekæmpe racismen, når vi møder den. Det kræver imidlertid også, at vi er villige til at diskutere tingene åbent, herunder til at drøfte, om vores udlændingelov på alle punkter fungerer hensigtsmæssigt, eller om der er grund til at justere visse af reglerne i loven.

Formålet med oplægget er at lægge op til en debat om den fremtidige udlændingepolitik. Hensigten er endvidere at skabe et sagligt grundlag for debatten og lægge nogle overvejelser og løsningsmuligheder frem til debat. De senere års megen diskussion om udlændingespørgsmål viser vigtigheden af, at lovgivningen på dette område har accept i den brede befolkning. Hertil kommer, at udlændingespørgsmål efter alt at dømme vil blive et af 1990'ernes absolutte hovedspørgsmål i den politiske debat, ikke blot i Danmark, men i hele Europa.

Det var et bredt politisk forlig mellem den daværende firkløverregering og Socialdemokratiet, der dannede grundlag for vedtagelsen af udlændingeloven af 1983. Loven videreførte det indvandrerstop, der havde været gældende siden 1973. Som noget nyt blev der gennemført den ordning, at udlændinge har et retskrav på opholdstilladelse ikke blot, hvor de er omfattet af FN's flygtningekonvention af 1951 (konventionsflygtninge), men tillige hvis der i øvrigt er tungtvejende grunde til ikke at kræve, at de vender tilbage til deres hjemland (de facto-flygtninge). Med hensyn til familiesammenføringer fastslog loven af 1983 på tilsvarende måde i vidt omfang et retskrav på opholdstilladelse.

Administrativt blev der oprettet et Direktorat for Udlændinge, og som en retssikkerhedsgaranti blev der endvidere oprettet et Flygtningegenavn til at tage sig af klager over Direktoratet for Udlændinges afgørelser i asylsager.

Den brede politiske enighed om udlændingeloven har også ligget til grund for de ændringer af loven, som senere er blevet gennemført i 1985, 1986 og 1991.

3. Antallet af udlændinge i Danmark

Siden gennemførelsen af udlændingeloven i 1983 har der været en stadig og kraftig stigning i antallet af udlændinge med fast bopæl i Danmark. Hvor der i 1983 boede ca. 103.000 udlændinge i Danmark, bor der nu ca. 160.000, altså en stigning på næsten 60 pct. i løbet af denne periode på 8 år. I 1981 udgjorde de udenlandske statsborgere 2,0 pct. af hele Danmarks befolkning, men i 1991 3,1 pct. Det er værd at bemærke, at denne stigning er sket i en periode, hvor Danmark i princippet har haft et indvandrerstop. Det fremgår endvidere af statistikken, at ca. 2/3 af de ca. 160.000 udlændinge kommer fra lande uden for Norden og EF, mens kun 1/3 kommer fra de lande, som ligger tættest på os, nemlig Norden og EF.

En væsentlig del af stigningen i antallet af udenlandske statsborgere udgøres af udlændinge, der har fået asyl i Danmark. Dette er dog ikke noget specielt dansk fænomen. UNHCR har indsamlet talmateriale, der viser, at det samlede antal asylansøgere i Europa og Nordamerika fra at have ligget på ca. 25.000 i

[Justitsministeren]

1973 er steget til omkring 550.000 i 1990. I perioden fra 1983 til 1989 modtog Belgien eksempelvis pr. år gennemsnitligt 5.000 asylansøgere, mens det foreløbige tal for 1990 var steget til 13.000. De tilsvarende tal for Østrig var henholdsvis 11.000 og 25.000, for Frankrig 28.000 og 52.000, for Tyskland 72.000 og 200.000 og for Sverige 16.000 og 32.000.

Også i Danmark har vi oplevet en stærk stigning i antallet af asylansøgere. Vi modtog i Danmark i 1986 ca. 9.300 asylansøgere, men på baggrund af de ændringer, der blev gennemført i loven i 1986, faldt tallet i 1987 til ca. 2.800. Antallet af indrejste asylansøgere har i årene 1988, 1989 og 1990 udgjort henholdsvis 4.668, 4.588 og 5.292 personer. De foreløbige tal for indrejste asylansøgere i 1. halvår 1991 viste en faldende tendens, idet indrejsetallet pr. 1. juli 1991 udgjorde 1.836 svarende til et indrejsetal på ca. 300 om måneden. Indrejsetallet for første halvår 1990 udgjorde til sammenligning 2.535. I de seneste måneder har indrejsetallene imidlertid på ny vist en stigende tendens. Således var tallene for juli 355, august 321, september 462 og oktober 573.

Selv om der for Danmarks vedkommende er tale om en mere beskeden stigning end i de andre lande, er det også for situationen i Danmark kendetegnende, at stadig flere ressourcer bruges til at behandle ansøgninger fra asylansøgere, der ikke opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse som flygtninge. Skønsmæssigt er der i de senere år givet flygtningestatus til ca. 70–80 pct. af de personer, som er indrejst til Danmark og har søgt asyl. I løbet af 1990 er der imidlertid sket en markant ændring, således at det nu synes at være omkring 50 pct. af de indrejste asylansøgere, der opfylder betingelserne for at få asyl i Danmark. Denne udvikling har fundet sted overalt i Vesteuropa, hvor anerkendelsesprocenterne falder.

Årsagen hertil er dels det ændrede verdensbillede, dels en stigende tendens til, at der mellem de egentlige flygtninge blander sig en voksende strøm af personer, der forlader deres hjemland ikke på grund af en individuel, personlig forfølgelse, men på grund af sociale, økonomiske eller miljømæssige forhold. Da langt de fleste lande i Vesten ligesom Danmark har stoppet for indvandring, er asylinstituttet den eneste immigrationsmulighed til de vesteuropæiske lande for disse mennesker.

Der er således et stigende antal personer, som af økonomiske og lignende årsager ønsker at indvandre i de vestlige lande, og som i mangel af andre muligheder derfor søger at bruge asylinstituttet som en nøgle til Vesten. Dette belaster i foruroligende grad sagsbehandlingen.

UNHCR har således i en rapport fra 1990 vurderet, at hele det asylsystem, som de vestlige lande har opbygget gennem de seneste 30–40 år, er i fare, hvis antallet af økonomiske flygtninge fortsat stiger med samme hast. UNHCR har endvidere påpeget, at de ressourcer, som de vestlige lande anvender på behandlingen af disse sager, sluger så enorme beløb, at det går ud over de egentlige flygtninge og altså begrænser de midler, der kan stilles til rådighed for at integrere dem i det nye land.

Ser man på antallet af familiesammenføringer, er der i hvert af årene 1988, 1989 og 1990 givet henholdsvis 6.996, 7.976 og 7.872 familiesammenføringstilladelser. Godt halvdelen af tilladelserne til familiesammenføring med ægtefæller vedrører tilfælde, hvor referencen i Danmark var enten en dansk eller nordisk statsborger. Resten af tilladelserne til ægtefæller er givet til udlændinge med en flygtning eller andre udlændinge i Danmark som reference. Tallene viser, at familiesammenføringer med ægtefæller – set i forhold til det samlede antal udlændinge i Danmark og nettotilvæksten heri – udgør en meget betydelig andel af immigrationen til Danmark. Baggrunden herfor er bl.a., at der blandt visse indvandrergrupper fortsat er en udbredt tendens til at gifte sig med landsmænd, der før ægteskabet var bosat i forældrenes oprindelsesland. Dette kan måske pege på, at store grupper af de indvandrede, som er kommet til Danmark i løbet af 1970'erne, fortsat ikke er tilfredsstillende integreret i det danske samfund.

4. Udviklingstendenser for de kommende år

Hvis man skal forsøge at pege på nogle af de udviklingstendenser, som kan forudses for de kommende år, er der to hovedområder, som trænger sig på. For det første kan der henvises til udviklingen i Øst- og Centraleuropa og her på det seneste også i Sovjetunionen. Her har afviklingen af de tidligere kommunistiske stater skabt en række økonomiske problemer. Kombineret med en langsom udviklingstakt i de nye demokratier i bl.a. Østeuropa kan disse

[Justitsministeren]

økonomiske problemer skabe en immigrationsstilbøjelighed rettet mod de rigere vesteuropæiske lande, samtidig med at de hidtidige restriktive udrejsebestemmelser ophæves som led i demokratiseringsprocessen. I lande som Rumænien, Albanien og Sovjetunionen er der stadig et milliontal, der ønsker at immigrere til de vesteuropæiske lande. Ved Berlinsk konference i dagene fra den 30. til 31. oktober 1991 om illegal immigration fra/via Øst- og Mellemeuropa fastslog den sovjetiske indenrigsminister, at mellem 500.000 og 600.000 sovjetiske statsborgere hvert år må forventes at søge permanent ophold i udlandet. Nogle eksperter mener, at et samlet tal for Sovjetunionens vedkommende kan komme op på 20 mio. mennesker. Man kan ikke regne med, at Danmark vil være i stand til at håndtere sin del af en sådan udvikling inden for den gældende lovgivning og de gældende procedurer.

Det stærkt stigende indvandningspres rettet mod de vesteuropæiske lande er i de senere år især kommet fra landene i Nordafrika, Mellemøsten og Asien. En af årsagerne hertil er den eksplosive befolkningsudvikling, som har fundet sted i disse lande, og som også vil fortsætte i de kommende år. Ifølge FN's befolkningsprognoser forventes Jordens befolkning fra 1985 til 2025 at vokse fra 4,9 til 8,5 mia. mennesker. Af den samlede tilvækst på 3,6 mia. i løbet af de næste 40 år vil mere end 95 pct. ske i de nuværende udviklingsregioner. En sådan udvikling vil selvsagt medføre store ændringer i den befolkningsmæssige balance mellem industri- og udviklingsregionerne.

Ser man på udviklingen i landene syd for Middelhavet, forventes det, at befolkningstallet i lande som Algeriet, Ægypten, Libyen, Tunesien, Marokko, Libanon, Syrien og Tyrkiet frem til år 2025 vil fordobles fra de nuværende ca. 175 mio. til 350 mio. mennesker. 95 pct. af den forventede befolkningstilvækst i Europa og Middelhavsområdet mellem 1990 og år 2000 forventes at ske i landene syd for Middelhavet og kun 5 pct. i Europa.

Samtidig er Verden blevet mindre både i kommunikationsmæssig og transportmæssig henseende og på en række andre områder. Oplysninger om den rige del af verden når bl.a. via satellit-tv stadig længere ud i de fattige lande, og de moderne samfærdselsmidler gør det i dag nemmere at rejse, selv over store afstande.

Den eksplosive befolkningsudvikling vil derfor i stigende grad kunne forventes at medføre, at stadig flere mennesker søger til Vesten i håb om at finde arbejde, bolig og bedre økonomiske og sociale vilkår end dem, de finder i deres hjemlande. Disse fremtidsperspektiver må uundgåeligt give anledning til dyb bekymring.

5. Samarbejdet inden for EF

Inden for EF arbejdes der nu hen imod et Europa uden indre grænser og med fri bevægelighed for personer. Samarbejdet mellem de 12 EF-lande på dette område har allerede fundet udtryk i to konventioner, nemlig EF-asyllkonventionen og grænsekontrolkonventionen. Den sidstnævnte konvention er i princippet færdigforhandlet, men er endnu ikke åbnet for undertegnelse på grund af problemer mellem Storbritannien og Spanien vedrørende Gibraltar.

Disse konventioner er imidlertid kun et første skridt hen imod et EF uden indre grænser. EF's stats- og regeringschefer har således på et møde i december 1989 truffet beslutning om, at der skal udarbejdes en oversigt over medlemsstaternes asylpolitik med henblik på at nå frem til en harmonisering.

Spørgsmålene vedrørende asyl, indvandrings- og udlændingepolitik blev ligeledes behandlet på Det Europæiske Råds møde i Luxembourg i juni måned i år. Der blev på mødet opnået enighed om, at landene nu skal udarbejde en rapport, som skal forelægges på næste topmøde i Maastricht i december. Rapporten skal bl.a. beskrive det arbejde, der er nødvendigt for at gennemføre en harmonisering og samordning af de europæiske landes politik på flygtninge- og indvandrerområdet.

Der blev ikke på Luxembourgsmødet taget stilling til den mere langsigtede tilrettelæggelse af denne indsats, men spørgsmålet indgår som et naturligt element i drøftelserne på den regeringskonference om ændringer i Romtraktaten, der i øjeblikket finder sted.

Det befolkningspres, som Danmark og de øvrige EF-lande i de kommende år må imødesee, gør det nødvendigt, at EF-landene udbygger samarbejdet om indvandrer- og flygtningepolitikken. Det er i virkeligheden svært at se en løsning på immigrations- og flygtningeproblemerne, medmindre der sker en langt tættere samordning af landenes indvandrings- og

[Justitsministeren]

flygtningepolitik, og Danmark bør derfor deltage aktivt i bestræbelserne for at gennemføre en harmonisering på dette område.

Centrale elementer i en sådan koordineret politik må først og fremmest være en respekt for de internationale forpligtelser, som alle EF-landene har påtaget sig – navnlig i forhold til FN's flygtningekonvention. EF-landene må samtidig sikre sig, at kun de udlændinge, der opfylder betingelserne herfor, får lov til at indrejse til EF-området. Det er vigtigt, at de andre EF-lande – ligesom Danmark – foretager en målrettet indsats mod illegal indvandring og opretholder en kontrol ved grænserne.

Europa kan naturligvis ikke lukke sig inde bag en mur og være sig selv nok. EF-landene må prøve at finde nye veje f.eks. i form af en koordinering af den bistand, som gives til landene uden for Europa, og ved i det hele at bidrage til at skabe anstændige levevilkår – politisk såvel som økonomisk – for de millioner af mennesker, for hvem en fremtid i Vesten står som det eneste håb. Der må således iværksættes en målrettet støtte og udviklingsbistand til de lande, der i dag og i de kommende år må forudses at producere de store antal flygtninge.

6. Forslag til ændringer af udlændingeloven

Jeg har i mit oplæg til »En ny udlændingepolitik« bl.a. peget på, at det er nødvendigt, at der gennemføres en reform på sagsbehandlingsområdet med henblik på at fremme den ønskelige hurtige sagsbehandling. En sådan reform bør bl.a. føre til, at der sker en afkorting af den tid, som medgår til sagsbehandlingen i alle led fra den pågældende udlændings ankomst til Danmark og – i tilfælde, hvor der ikke findes grundlag for den ansøgte opholdstilladelse – indtil udrejsen. En opstramning af procedurerne må således omfatte hele sagsbehandlingssystemet.

En sådan reform bør føre til, at klagemulighederne ikke længere kan benyttes til at trække opholdet i Danmark i langdrag. Der bør f.eks. ske en opstramning af praksis, således at klager og genoptagelsesbegæring ikke – således som det i dag er tilfældet – automatisk tillægges opsættende virkning. Der må i stedet foretages en konkret vurdering af, om der er grundlag for at tillægge klagen eller genopta-

gelsesbegæringen opsættende virkning. I dag er det i praksis således, at behandlingen af asylansøgninger i nogle tilfælde kan trække ud i op til 2-3 år, især hvis den pågældende asylansøger udnytter alle klagemulighederne. Der bør derfor gøres en indsats for at nedbringe sagsbehandlingstiden, således at der som hovedregel kan træffes afgørelse i sagerne i løbet af 6-8 måneder.

I det omfang, der kan opnås en hurtigere og mere effektiv sagsbehandling ved på specielle områder eller i kortere perioder at tilføre yderligere ressourcer til behandlingen af asylansøgninger, bør vi også alvorligt overveje dette.

Ved ændringen af udlændingeloven i 1985 blev der indført mulighed for at træffe afgørelse i asylsager efter en særlig procedure for åbenbart grundløse ansøgninger. Efter denne ordning kan Direktoratet for Udlændinge, efter at sagen har været forelagt for Dansk Flygtningehjælp, bestemme, at afgørelsen i en sag, hvor ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, ikke kan indbringes for Flygtningekommisionen. Denne ordning bør udvides ved at tilføre yderligere ressourcer til den første fase, således at der i langt flere sager kan foretages en vurdering – allerede på grænsen eller umiddelbart efter modtagelsen – af, om en ansøgning om opholdstilladelse efter reglerne om flygtninge er åbenbart grundløs. En sådan ordning vil naturligvis fortsat skulle administreres i et samarbejde med Dansk Flygtningehjælp.

Et andet punkt, hvor det kan overvejes at sætte ind, er over for ambassadeansøgninger, der i dag udgør et særligt problem, idet både Direktoratet for Udlændinge og Flygtningekommisionen belastes helt urimeligt af de mange tusinde ansøgninger, der er indgivet på danske ambassader i udlandet. Jeg har i mit oplæg nævnt, at man kunne give ambassaderne mulighed for, med bistand af udsendte medarbejdere fra Direktoratet for Udlændinge, at udskille de mange helt klare afslagstilfælde, samtidig med at klageadgangen begrænses, således at man undgår den helt unødvendige belastning af klageinstansen. En anden og bedre løsning vil imidlertid være, at man ophæver den nugældende regel i udlændingelovens § 7, stk. 4, og i stedet indfører en ordning, hvor ansøgningen i udlandet henvises til UNHCR, der herefter foretager en vurdering af ansøgernes særlige tilknytning til Danmark.

[Justitsministeren]

Loven giver som nævnt både konventionsflygtninge og de facto-flygtninge et retskrav på opholdstilladelse.

Retskravet for så vidt angår de facto-flygtninge indebærer i realiteten, at der ikke er nogen mulighed for at styre antallet af udlændinge, der får opholdstilladelse her i landet. Jeg har i mit oplæg peget på, at man kan ophæve reglen om retskrav på opholdstilladelse i de facto-situationen.

I forbindelse med spørgsmålet om en overordnet styring af antallet af udlændinge kan det desuden overvejes at indføre en kvoteordning udformet på den måde, at der på hvert års finanslov træffes afgørelse om antallet af udlændinge, som skal kunne bosætte sig i Danmark. En kvoteordning vil indebære den principielt rigtige nydannelse, at den nødvendiggør en politisk stillingtagen til, hvorledes ressourcerne på udlændingeområdet skal prioriteres i forhold til andre områder.

Man bør også se nærmere på reglerne om familiesammenføring. Jeg har i mit oplæg bl.a. peget på, at proformægteskaber vil kunne undgås ved, at den frist på 2 år, der i dag gælder for retten til opholdstilladelse efter ægteskabets ophør, forlænges til f.eks. 4 år. Det bør endvidere overvejes at ændre på reglerne om familiesammenføring med forældre, således at der ikke længere er et retskrav på opholdstilladelse, samtidig med at man i højere grad end i dag lægger vægt på, at de herboende børn reelt påtager sig forsørgelsen af forældrene.

Et problem udgør de såkaldte børneægteskaber. Disse børneægteskaber indebærer nemlig, at den mindreårige bliver frosset fast i et bestemt kulturmønster og dermed forhindres i at blive tilstrækkeligt integreret i det danske samfund. En mulighed for at imødegå dette vil være at stille krav om, at ægtefæller i almindelighed skal være mindst 18 år, før de kan få familiesammenføring.

De ovenfor nævnte forslag vedrører alle tiltag, som kan gennemføres på nuværende tidspunkt. På lidt længere sigt er det muligt, at der vil ske en harmonisering af EF-landenes asylpolitik. Drøftelserne herom er som nævnt allerede startet. Det må også anses for naturligt, at EF-landene forsøger at samordne deres immigrations- og asylpolitik. Vi bør gå ind i samarbejdet i en positiv ånd og være rede til at drøfte de ændringer, som kombineret med de fornød-

ne retsgarantier kan give os bedre styringsmuligheder i udlændingepolitikken. Det skal i den forbindelse fremhæves, at en europæisk løsning på dette område naturligvis må tage sit udgangspunkt i de internationale forpligtelser, som EF-landene har påtaget sig navnlig i forhold til FN's flygtningekonvention.

7. Afslutning

Som nævnt er formålet med oplægget til »En ny udlændingepolitik« at lægge nogle overvejelser og løsningsmuligheder frem til debat. Oplægget indeholder mit bud på, hvorledes den danske udlændingelov kan og bør ændres, for at vi kan stå rustet til at klare 1990'ernes udfordringer, men oplægget indeholder ingen færdige løsninger fra min side, og jeg ser derfor frem til en åben og fordomsfri debat om den danske udlændingepolitik i 1990'erne.

I dag må vi erkende, at udlændingeloven ikke fungerer optimalt. Ved at foretage de nødvendige ændringer i loven kan vi håbe på, at der på ny bliver bred tilslutning i befolkningen til den danske udlændingepolitik. Dermed kan vi også medvirke til, at tendenserne til fremmedhad bliver standset i opløbet.

På grundlag af den debat og de politiske tilkendegivelser, som oplægget giver anledning til, vil jeg tage stilling til, hvilke ændringer af udlændingeloven der bør søges gennemført, og hvorledes et lovforslag herom bør udformes med henblik på gennemførelse i indeværende folketingssamling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Første behandling af lovforslag nr. L 82:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand og lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner. (Finansiering af udgifter efter bilstandsloven til flygtninge, tilskud til kommunerne vedrørende sociale udgifter til flygtninge).

Af socialministeren (Else Winther Andersen).

(Fremsat 30/10 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling